"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇଚାଲ ତେବେ ଲମ୍ବା ଯାତ୍ରାକୁ ସହଜରେ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ସମର୍ପଣ ହେବା ପାଇଁ କେଉଁ କଥାର ତ୍ୟାଗ ଜରୁରୀ ଅଟେ?

ଉତ୍ତର:- ଦେହ-ଅଭିମାନର । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଲା ତେବେ ମରିଗଲ, ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଗଲ ସେଥିପାଇଁ ସମର୍ପଣ ହେବାରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ସମର୍ପିତ ହୋଇଗଲ ତେବେ କେବଳ ସେହି ଜଣକର ହିଁ ସ୍ୱାଦ ରହୁ । ତାଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ସ୍ୱାହା ହେବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ତାଙ୍କରି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ।

ଗୀତ:- ରାତ କେ ରାହୀ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ - ଭଗବାନ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସିଏ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ଗୀତାରେ ଲେଖାଯାଇଛି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ । ତେବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ମାୟାଠାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ, ଏହା ତ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର କରି ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ବାବା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ପରମପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ଯିଏକି ପରମଧାମର ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମର ପିତା ପରମଧାମର ନିବାସୀ ଅଟେ । ମୁଁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ମୁଁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇଥିଲି ଯେ, ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ମୋ ସହିତ ଲଗାଅ । ବାବା ଆତ୍ମା ସହିତ ହିଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇଥାନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀରରେ ନ ଆସିଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ, କାନ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣିପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ବିନା ଶରୀର ଜଡ । ଆତ୍ମା ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟେ । ଗର୍ଭରେ ପିଲା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଥିରେ ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ ନ କରିଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହଲଚଲ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ବାବା ଚୈତନ୍ୟ ଆତ୍ମା ସହିତ ଏହିପରି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଧାର ନେଇଛି । ମୁଁ ଆସି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଇଥାଏ । ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥାଏ । ରାଜଯୋଗ ସାରା ଦୁନିଆ ଶିଖିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଶିଖିଥିଲେ ସେହି ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛନ୍ତି ।

ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ଅଟକିଯିବାର ନାହିଁ । ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ପ୍ରଥମେ ପରସ୍ପରକୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ନଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେବେଠାରୁ ଉଭୟଙ୍କର ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ପୁଣି ୬୦-୭୦ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଏକତ୍ର ରହିଥା'ନ୍ତି, ସାରା ଜୀବନ କେବଳ ଶରୀରକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ କହେ ଯେ, ଇଏ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ସ୍ୱାମୀ କହିବ ଇଏ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ । ସେହିପରି ତୁମର ମଧ୍ୟ ଏବେ ନିରାକାରଙ୍କ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ ହେଉଛି । ଯେଉଁ ନିର୍ବନ୍ଧ ନିରାକାର ବାବା ହିଁ ଆସି କରାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ତୁମମାନଙ୍କର ମୋ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ କରାଉଛି । ମୁଁ ନିରାକାର ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ । ସମସ୍ତେ କହିବେ ଯେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ଈଶ୍ୱର ପିତା ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ତୁମର ପିତା ସର୍ବଦା ପରମଧାମରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଯାତ୍ରା ବହୁତ ଲମ୍ବା ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଥକି ଯାଉଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ପୂରା ଲଗାଇପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ମାୟାର ଠୋକର ବହୁତ ଖାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଥକି ଯାଉଛନ୍ତି, କେହି କେହି ତ ମରି ମଧ୍ୟ ଯାଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ପୁଣି ହାତ ମଧ୍ୟ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା । ଏଠାରେ ତ ବଞ୍ଚି ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ୱାମୀ ଯଦି ମରିଯାଏ ତେବେ ବି ତାକୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ବାବା ଅଥବା ପତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଛାଡି ଚାଲିଯିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ସଜନୀମାନଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇକରିଯିବି । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ, ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଥକିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପାପର ବୋଝ ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହୁତ ରହିଛି, ଯାହାକି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଚୁକ୍ତ ହେବ । ତୁମର ଯୋଗ ଏଭଳି ହେଉ ଯେପରି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ବାବା ଅଥବା ସାଜନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ମନେ ନ ପଡନ୍ତୁ । ଯଦି ଆଉ କିଛି କଥା ମନେ ପଡିଲା ତେବେ ତାହା ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଗଲା, ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାପର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ହେ ପରମଧାମର ଯାତ୍ରୀମାନେ କେବେହେଲେ ଥକିଯାଅ ନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି ଏବଂ ଶଙ୍କରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଧର୍ମର ବିନାଶ କରାଉଛି । ଏବେ ଉପାୟ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ କିପରି ସମ୍ମିଳନୀ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି ଯେ, ସବୁ ଧର୍ମ ମିଶି ଏକ ହୋଇଯିବ, ସମସ୍ତେ କିପରି ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଅନେକ ଧର୍ମର ଗୋଟିଏ ମତ ତ କେବେ ବି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକ ମତ ଦ୍ୱାରା ତ ଏକ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ସବୁ ଧର୍ମ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ମିଳିମିଶି ରହି ପାରିବେ । ରାମ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ଏକ ହୋଇ ରହୁଥିଲେ । ସେଠାରେ

ଜୀବଜନ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ଲଢେଇ କରୁନଥିଲେ । ଏଠାରେ ତ ଘରେ-ଘରେ ଝଗଡା ହେଉଛି । ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ କରନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ପିତା-ମାତା ନଥା'ନ୍ତି । ଏମାନେ ତ ନିଜର ପିତା-ମାତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ - ତୁମ ମାତ-ପିତା ହମ୍ ବାଳକ୍ ତେରେ... ତୁମ୍ହାରି କୃପା ସେ ସୁଖ ଘନେରେ... କିନ୍ତୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ତ ଏବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ, ଏବେ ମାତପିତାଙ୍କର କୃପା ନାହିଁ । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ବାବା କୃପା କିପରି କରିବେ? ପୁଣି ଯେବେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବେ ତେବେ ଯାଇ କୃପା ହେବ । ସେମାନେ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହି ଦେଉଛନ୍ତି, ତେବେ କିଏ କୃପା କରିବ ଏବଂ କାହା ଉପରେ କରିବ? ଯେଉଁମାନେ କୃପା ନେବେ ଏବଂ ଯିଏ କରିବେ ଉଭୟ ଥିବା ଦରକାର । ଛାତ୍ର ତ ପ୍ରଥମେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଖରେ ପଢିବେ ନା । ତେଣୁ ନିଜ ଉପରେ ହିଁ କୃପା କଲେ । ପୁଣି ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଲାବାଲା ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ବାବା ତ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ପରମପିତା, ପରମ ଶିକ୍ଷକ, ପରମ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - କଳ୍ପ କଳ୍ପ ମୁଁ ଏହି ସ୍ଥାପନାର କାର୍ଯ୍ୟ କରାଉଛି । ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କରୁଛି । କାରଣ ମୁଁ ବିଶ୍   ର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଧିକାରୀ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ସାରା ବିଶ୍   ରେ ଏହି ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି । ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସିଏ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ । ସେଠାରେ କେହି ଲଢେଇ ଝଗଡା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କାରଣ ସେଠାରେ ମାୟା ହିଁ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେବଳ ସ୍   ର୍ଣ୍ଣିମ ଏବଂ ରୌପ୍ୟ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତାଯୁଗ ଉଭୟକୁ ସ୍   ର୍ଗ ଅଥବା ବୈକୁଣ୍ଠ କୁହାଯିବ । ସମସ୍ତେ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ, ଚଲୋ ବୃନ୍ଦାବନ ଭଜ ରାଧେ ଗୋବିନ୍ଦ.... କିନ୍ତୁ କେହି ତ ଯାଉନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ମାୟାର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ସମସ୍ତେ ରାବଣର ମତରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ଦେଖିବାରେ ତ ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ମଣିଷ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ କି ବଡ ବଡ ଉପାଧି ମିଳିଥାଏ । ଟିକିଏ ଯଦି ସାହସ ଦେଖାଇଲେ ବା ଭଲ କର୍ମ କଲେ ତେବେ ଉପାଧି ମିଳିଯାଇଥାଏ । କାହାକୁ ଡକ୍ଟର ଅଫ ଫିଲୋସୋଫି(ଦର୍ଶନ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଉପାଧି) ଆଉ କାହାକୁ କ'ଣ.... ଏପରି ଏପରି ଉପାଧି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ଭାରତର ସେବା କରୁଛ । ତୁମେ ଏବେ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ଯେତେବେଳେ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ ଉପାଧି ମଧ୍ୟ ମିଳିଯିବ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜା ରାଣୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜା ରାଣୀ.... ପୁଣି ତୁମର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିବ । ସେଠାରେ କାହାକୁ ଉପାଧି ମିଳିନଥାଏ । କାରଣ ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍   ାରା କାହାର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବ ବା ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଇବ...ଏବଂ ତୁମକୁ ଉପାଧି ମିଳିବ । ଯେଉଁ ନୀତି ପ୍ରଥା ଏଠାରେ ଅଛି, ତାହା ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ନା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସିପାରିବେ, ଏହି ସମୟରେ ତ କେହି ବି ପବିତ୍ର ଦେବତା ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ପତିତ ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ । ଅନେକ ମତ-ମତାନ୍ତର ରହିଛି, ସବୁ ଦ୍   ନ୍ଦ୍   ରେ ପଡିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଏକମାତ୍ର ଶ୍ରୀମତ ହିଁ ରହିଛି, ଯାହାଦ୍   ାରା ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ହିଁ ଚାଲୁ-ଚାଲୁ କାହାକୁ ଯଦି ମାୟାର କଣ୍ଟା ଲାଗିଗଲା ତେବେ ଛୋଟେଇ ଛୋଟେଇ ଚାଲୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ସର୍ବଦା ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲ । ନିଜ ମତରେ ଚାଲିଲେ ଧୋକା ଖାଇଯିବ । ସତ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍   ାରା ସତ୍ୟ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ । ନିଜ ମତରେ ଚାଲିଲେ ଘୋର ନର୍କକୁ ଚାଲିଯିବ । କେତେ କେତେ ମହାବୀର ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିବା କାରଣରୁ ତାଙ୍କର ଅଧଃପତନ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଏବେ ତୁମକୁ ସଦ୍‌ଗତି ପାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିବ ତେବେ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଯିବ ପୁଣି ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ପୁଣି ଧର୍ମରାଜପୁରୀରେ ଶିବବାବା ଏହି ଶରୀରରେ ଥାଇ ବୁଝାଇବେ ଯେ, ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶରୀର ଦ୍   ାରା ଏତେ ବୁଝାଇଲି, ପାଠ ପଢାଇଲି, କେତେ ପରିଶ୍ରମ କଲି । ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ପତ୍ର ଲେଖିଲ ଯେ, ମୁଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବି, କିନ୍ତୁ ଚାଲିଲ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତକୁ କେବେ ଛାଡିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି କିଛି ବି ଭୁଲ୍ ହେଉଛି ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଅ ତେବେ ବାବା ସାବଧାନ କରାଇବେ । ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ହିଁ ବିକାରର କଣ୍ଟା ଲାଗିଥାଏ । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ, ସ୍   ାହା ହୋଇଯିବୁ । କିନ୍ତୁ କାହା ଉପରେ? ଏପରି ତ ଲେଖିନାହାଁନ୍ତି ଯେ - ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ କିମ୍ବା ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶଙ୍କରଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ! ଅଥବା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ! ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ସମର୍ପଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପାଖରେ ନୁହେଁ । ବର୍ସା ତ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବେହଦର ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ସମର୍ପଣ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ ହେବାରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ହୃଦୟ କେତେ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି । ଯଦି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଲ ତେବେ ମରିଗଲ, ଏହା ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହେଲା ନା । ସେଥିପାଇଁ ସେହି ଜଣକୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ସମର୍ପିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାକି ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ତ ସବୁ ଶ୍ମଶାନବାସୀ ହେବେ । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ମନେ ପକାଇବା, ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ଅଭ୍ୟାସ ଦରକାର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଚଢିଲେ ଚାଖିବ ଅମୃତ ରସ... ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ପଦ ମଧ୍ୟ ହରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ସେମାନେ ସ୍   ର୍ଗରେ ଆସିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ରାଜା ରାଣୀ ହେବାରେ ଏବଂ ପ୍ରଜା ହେବାରେ ଫରକ ରହିଛି ନା । ଏଠାକାର ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖ, ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ । ଫରକ ଅଛି ନା । ସେଥିପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି କେହି ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଏକଦମ୍ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ନ ପାରିଲେ

ମାୟା ଏକଦମ୍ ନାକରୁ ଧରି ନର୍ଦ୍ଦମାରେ ପକାଇ ଦେଇଥାଏ । ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୋଇ ପୁଣି ବିଶ୍ ାସଘାତକ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ସାମନା କରିବା, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପାଦେ-ପାଦେ ସମ୍ଭାଳିକରି ଚାଲ । ଏବେ ମାୟାର ଅନ୍ତ ହେବାର ଅଛି, ତେଣୁ ମାୟା ଅନେକଙ୍କୁ ପତିତ କରାଇ ଦେଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖବରଦାର ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି ରାସ୍ତା ଟିକିଏ ଲମ୍ବା କିନ୍ତୁ ପଦ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ଯଦି ବିଶ୍ ାସଘାତକତା କରିଲ ତେବେ ବହୁତ ବଡ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମରାଜ ବାବା ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବହୁତ ଜୋରରେ ଚିତ୍କାର କରିଥାନ୍ତି । ଯାହାକି କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଯାଏ । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ଯଦି ଟିକିଏ ବି ବାବାଙ୍କୁ ଅସମ୍ମାନ କରିବ ତେବେ ମରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ, ସତଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦୁକଙ୍କୁ ଠାବ ମିଳିବ ନାହିଁ । କାମର ବଶବର୍ତ୍ତୀ, କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଓଲଟା କାମ କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଦଣ୍ଡର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ପାଦେ-ପାଦେରେ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ ତେବେ ପାଦେ-ପାଦେରେ କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ସେବା କରିବା ଦ୍ ାରା ଜମା ହୋଇଥାଏ ତେବେ ଓଲଟା ବିକର୍ମ ଦ୍ ାରା କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ତ ସମସ୍ତ ହିସାବ ରହିଛି । ଏବେ ସମ୍ମୁଖରେ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ସବୁ ହିସାବ ଯେପରି ତାଙ୍କର ହାତରେ ଅଛି । ବାବା ତ କହିବେ ଯେ କୌଣସି ସନ୍ତାନ ଶିବବାବାଙ୍କର ଅସମ୍ମାନ ନ କରନ୍ତୁ, ଏହା ଦ୍ ାରା ବହୁତ ବିକର୍ମ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଯଜ୍ଞରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଦଧିଚି ଋଷିଙ୍କର ଉଦାହରଣ ରହିଛି ନା! ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପଦ ରହିଥାଏ । ନଚେତ୍ ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଦ ରହିଛି । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ଚାକର ବାକର ସବୁ ଦରକାର । ଯଦିଓ ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ହେବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ତ ରହିଛି ନା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଥକିଯିବାର ନାହିଁ । ଏଭଳି ସଚ୍ଚା ଯୋଗର ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଦରକାର ଯାହାକି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ମନେ ନ ପଡିବେ ।

(୨) ସଚ୍ଚା ବାବାଙ୍କର ମତ ଉପରେ ଚାଲି ସଚ୍ଚା ରୋଜଗାର କରିବାର ଅଛି । ନିଜର ମନମତ ଉପରେ ଚାଲିବାର ନାହିଁ । ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦା କେବେ ବି କରାଇବାର ନାହିଁ । କାମ ବା କ୍ରୋଧର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କୌଣସି ବି ବିପରୀତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସଂକଳ୍ପ ଶକ୍ତି ଦ୍ ାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳ ହେବାର ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସଫଳତାମୂରତ ହୁଅ ।

ସଂକଳ୍ପ ଶକ୍ତି ଦ୍ ାରା ବହୁତ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହେବାର ସିଦ୍ଧିର ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ଯେପରି ସ୍ଥୂଳ ଆକାଶରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ତାରକାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛ ସେହିପରି ବିଶ୍ ର ବାୟୁମଣ୍ଡଳର ଆକାଶରେ ଚାରିଆଡେ ସଫଳତାରେ ଚମକୁଥିବା ତାରକାସବୁ ସେତେବେଳେ ଦେଖାଯିବେ ଯେତେବେଳେ ତୁମମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବ । ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ବୁଡି ରହିବ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କର ଏହି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ନୟନ ବା ଦୃଷ୍ଟି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ମୂର୍ତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଚେହେରା ଦିବ୍ୟ ଦର୍ପଣର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ । ଏହିଭଳି ଦିବ୍ୟ ଦର୍ପଣ ସଦୃଶ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ସ୍ ରୂପର ଅନୁଭବ କରାଇପାରୁଥିବା ସଫଳତା ମୂରତ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିରନ୍ତର ଈଶ୍ ରୀୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ସମ୍ରାଟ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***